D·N
19/11 1952

Oviljan mot USA

Under de senaste dagarna har vi ånyo fått en rad bevis på hur gärna skribenter inom skilda läger går till attack mot USA. De omedelbara anledningarna har varit händelser av olika räckvidd, från Eisenhowers seger vid presidentvalet till FN-tjänstemannen Fellers självmord. I mycket är kritiken inte bara berättigad utan också nyttig; den framstegsvänliga opinionen i USA har ett stöd i europeisk radikal debatt. Att "hänjakten" bränmärkts, att det ännu trots alla förbättringar bestående rasförtryckets påvisas och påtalas är nödvändigt och värdefullt. Men det faller i ögonen att redogörelserna och kritiken ofta innehåller mättlösa överdrifter och att de inte sällan präglas av en tillvilja som snarare synes glädja sig över det goda tillfället att angripa än räkna med en ändring till det bättre. Det sägs, för att ta ett par exempel från liberala och socialdemokratiska tidningar, att USA är i färd med att förstöra sin demokrati, att vad vi kallar fristnande åsikter alls ned under hetsen mot kommunismen, att fascistiska tendenser växer sig starka bakom folkstyrelsens kulisser. Allt detta är helt enkelt vettlöst, men många skriver det, låter det och tror det. Var ligger förklaringen?

En viktig förklaring är den utbredda okunnigheten om de väldiga framsteg som kännetecknar det moderna Amerika. Flera "liberala" amerikanska skriftställare — senast Frederick Lewis Allen i den utmärkta boken "The Big Change" — har pipeslat att man i Europa gärna talar och skriver om ett Amerika som inte finns längre, om sekelslutets kapitalistiskt-konservativa, kulturellt efterblivna, i många stycken primitiva och råa Amerika. Det samtida Amerika, med dess ofta mönstergilla sociallagstiftning, dess höga skatter på höga inkomster, dess kulturella blomstring, dess framgångarika kamp mot traditionella fördomar berättfande skilda raser och folk, känner man inte till. Den bekläste hänvisar till Dreiser, Lewis, Steinbeck eller Faulkner — stora författare, men lika litet vittnesgilla när det gäller det normala och representativa som Sartre eller Mauriac eller våra svenska skönjörare. I brist på perspektiv talar man om lynchningarna som typiska, okunnig om att dessa våldsdåd numera är praktiskt taget utrotade och att framsteten i rasfrågan efter världskriget skapat ett helt nytt läge, med minskad diskrimination, reell rösträtt även för negrer, lagar om lika behandling av alla även då det gäller anställning i privat tjänst. Man betonar, och med rätta, att farliga ingrepp på vissa håll ägt rum gentemot universitetslärare, men man nämner inte att i stort sett vetenskapsmännen är lika fria som hos oss. och att deras antal, liksom elevernas vid universiteten, är proportionsvis mångdubbelt större än i Sverige och andra europeiska länder. Man angriper, också med rätta, häxjakten efter kommunistsympatisörer inom offentliga institutioner, men erinrar inte om att alla politiska åskådningar, även den kommunistiska, kan profiltera av bestämmelserna om tanke- och tryckfrihet.

På socialistiskt håll framträder en oviljа mot Amerika av speciell färg. Det betraktas som något reaktionärt och bristtänkligt att de amerikanska arbetarna inte är socialister; man stämpliar hela landet därför att det inte producerat socialdemokratiska partier av europeisk typ. Hos en doktrinär marxist är en sådan tankegång försvarlig, hos socialdemokrater som säger sig vara fria från ideologiska fördomar är den oursäktlig. Franklin Roosevelts reformperiod är väl jämförlig med reformperioderna under senare tid i Sverige och andra radikalt styrda stater. De amerikanska arbetarna är organiserade i stora och mäktiga fackföreningar, de har bättre löner än sina kamrater över hela världen, de har en känsla av likställighet och personlig värdighet som ännu inte brutit igenom någonstans i Europa. Skall man bekläga dessa arbetare för att de inte är missnöjda, för att de har det bra och känner sig som vanliga goda medborgare? Det är ju just dit vi vill komma i Sverige, dit vi håller på att komma. Amerika är här inte efterblivet, det är förtfarande föregångslandet.

Bland dem som är kritiska mot USA och samtidigt klara antikommunister spelar en i och för sig aktningsvärd renhetslivet en viktig roll. Låt oss vara lika stränga åt båda hållen, låt oss säga ifrån klart åven åt våra vänner. Ja, det är riktigt. Men konsekvensen blir då lätt att det obygliga i kommunistaterna betraktas som något självklart, som det inte lönar sig att bråka om, under det att felen och svagheterna i den amerikanska demokratin ständigt blir framhävda. Man följer den naturliga journalistiska regeln att omtala det ovanliga och inte det vardagliga, och den mänskliga regeln att hellre kläga över småsaker hos en hygglig person än stanna vid det gemena hos den notoriske skurken. Rättvisa nås inte på det sättet. Vi måste alltid komma ihåg och komma tillbaka till att de värden vi verkar för är desamma som byggt upp och nu formar Amerika och att det vi ogillar och bör kritisera i detta land är som ett intet i jämförelse med vad som hela tiden, lugnt, systematiskt, självfallet, sker inom statssystemet i öster.

Avtalsförhandlingar bakom rullgardin

Det är inte på många områden där ett sådant hemlighetsmakeri utvecklas i vårt land som på avtalsförhandlingarnas. Spelöppningen är fullt offentlig. I veckor och månader före själva förhandlingarna diskuteras den kommande avtalsrörelsen av parterna. De grälser inom vilka det hela kommer att röra sig fixeras under och genom denna debatt inför allmänheten, ståndpunkter intas och förflyttningar i ena eller andra riktningen sker. En livlig informationsverksamhet — en från demokratisk synpunkt viktig sak — uppträthälles.

Så börjar själva förhandlingarna — och hurts dras rullgardinen ner. Ingenting släpps ut; de hittills väl informerade medlemmarna och allmänheten hålls utanför de olika faser som förhandlingarna genomlöper. Inte ens när preliminära avtal är klara släpps resultaten ut. Ombudsmännen vill resa ut och själva förderta uppgörelsen för uppdragsgivarna.

Till försvar för denna hemlighetsfullhet anförs gärna att ett gott förhandlingsresultat kunde äventyras av större offentlighet. Det kan lätt bli öppen polemik och en irriterad stämning mellan förhandlarna. Vidare anförs det att bråkmakarna på arbetarsidan — dvs. kommunisterna — skulle få lättare att skära pipor i wasen och väcka allitför stark opposition mot förhandlarna om de före de faktiska avgörandena finge material i händerna. Man är också rädd för att utfallet på ett håll i allför hög grad skall påverka senare kommande förhandlingar inom ett och samma område.

Också om det ligger en del i sådana påståenden, torde rent motsatta synpunkter vara väsentligare. Med den grad av ekonomisk-teknisk upplägg-ning som avtalsförhandlingarna numera har och med de personliga kontakter som vanligen finns mellan ombudsmännen från dessa sidor kan risken för irritation och överbetonade prestigehänsyn i händelse av större offentlighet inte gärna vara befogande. En riktig och allsidig upplysning — och en sådan är inte de intetsägande kommuniker som vanligen släpps ut — skulle förvärra, inte underlätta den kommunistiska agitationen. Talet om ett ofördelaktigt inflytande på förhandlingarna inom andra fack synes inte heller kunna tillmätas någon avgörande betydelse. Skulle den ena gruppen i okunnighet om vad den andra vunnit göra ett ofördelaktigt avtal, uppskjuts bara svårigheterna till ett följande år. Bättre då i allmänhet att ta stötarna med en gång.

Och framför allt! Valet står inte mellan god information eller utebliven information. Åtskilligt sipprar ändå ut. Det är då bättre, både för de direkt berörda och deras omgivande och för allmänheten i stort, att få riktig och fullständig upplysning. Med den roll som avtalen numera spelar i samhällsekonomin och den ekonomiska politiken blir en långt driven hemlighetsfullhet med osäkra eller missvisande informationer som följd i längden ohållbar.

Oförändrad skatt i Upplands Väsby.

Upplands Väsby stockommunar skatt för nästa år har av kommunalfullmäktige fastställts till 9 kr. eller samma uttaxering som i år. För köp av en äldre fastighet, avsedd att ersättas av ett medborgarhus, anvisades 70.000 kr. Till överförmyndare valdes nämndeman Harry Pihl, (fp) karaktäriserar mell rätta det publikation, för ett halvt år sedan utförligt refererad i Dagens Nyheter, innehåller i själva verket inte ett ord om sabotage på svensk mark och kan alltså inte på något sätt anföras som stöd för hr Hägglöfs bok. Hr Hägglöf framhåller vidare att engelsmännen utgivit en mängd skämtvecken rörande kriget, även av ganska tvivelaktig natur, och ställer den svenska tystlåtenheten i kontrast till detta. Dessa meddelanden har inte till oss nått, men det bör likväl betonas att även Sverige publicerat ett stort antal fördälliga skämtteckningar och att även här nya publiceringar är under förberedelse; det är svårt att säga i vilket land som vinnt den största öppenheten. Dagens Nyheter har för länge sedan betonat att sekretessen i Sverige går för långt; den har emellertid, det måste erkännas, varit vida mindre besvärande efter det andra än efter det första världskriget och sannolikt inte mera tryckande än i andra jämförliga länder.

Vad hr Hägglöf här anför framstår emellertid främst som ett försök att blanda bort korten. Antingen har den svenske ambassadören i London på diktat engelsmännen sabotageplaner mot Sverige eller han har utnyttjat den insikt han som minister och ämbetsman vunnit under kriget till att ge den svenska allmänheten upplysning om dylika planer. Sannolikt har han handlat bara i den anda av tanklös viktighet och klåfingrighet som hela boken vittnar om, men det gör inte saken mycket bättre.

Hr Hägglöfs svar

Häromdagen erinrade Dagens Nyheter om att ambassadör Hägglöf i sin beryktade roman gång efter annan talar om engelska planer på sabotage mot svenska kommunikationer och företag. Det konstiga och anmärkningsvärda i dessa redogörelser framhölls: antingen diktade vår ambassadör i London och begagnade allsk sin fantasi till angrepp mot engelska tjänstemän och myndigheter, eller också meddelade han i förtickt form verkliga förhållanden, vilket måste betraktas som ungefär lika tvivelaktigt. Hr Hägglöfs svar i gårdagens tidning visar att han både vill ro i båt och åka efter hist. Först säger han att alla scener och samtal i hans bok är uppdiktade; detta är uppenbarligen oriktigt, eftersom bokens karaktär av en nyckelroman, även då det gäller vissa samtal inom den svenska regeringen, för alla står klar. Men i forsättningen antyder han att han i n t e diktar och gör en mängd påståenden och uttalanden som måste uppfattas som ett annat språk på att ha kommit med intressanta , avslöjanden. Det förefaller onekligen något naivt att tro att b å d a de versioner hr Hägglöf framför skall accepteras av någon vettig människa; det är att driva skämtet för långt att på en gång påstå att man diktar och framhäva att man har goda skäl för vad man berättat.

Särskilt åberopar hr Hägglöf det engelska arbetet "The Economic Blockade", vars uppgifter om sabotage han tydligen vill förete som en urskiftt för att han själv talat om sabotage. Denna välkända publikation, som är ett halvt år gammal, är alltså ingenting annat än en sammanställning av vad som i olika sammanhang publicerats i engelsk press och radio. Den har ingenting att göra med hr Hägglöfs bok, som är ett rent påfund av författaren själv.

Det är ju också ett faktum att det i Sverige inte förekommit någon som helst sabotage av det slag som hr Hägglöf talar om. Det är ju också ett faktum att det inte förekommit någon som helst sabotage av det slag som hr Hägglöf talar om. Det är ju också ett faktum att det inte förekommit någon som helst sabotage av det slag som hr Hägglöf talar om. Det är ju också ett faktum att det inte förekommit någon som helst sabotage av det slag som hr Hägglöf talar om.

PRESSGRANNAR

Rationalisera riksdagsarbetet, och gör det ordentligt, men låt första kammaren vara, det är Svenska Morgonbladets (fp) råd. På den förra linjen finns mycket att göra — svårigheter att lösa som inte bottnar i tvåkammarsystemet som sådant:

Hur skall höstriksdagens arbete kunna ordnas rationellt utan dessa långa döda perioder? Hur skall det kunna undvikas, att regeringsförslagen hopas i vårriksdagens sista skede på sådant sätt, att det inte finns någon möjlighet för den enskilde riksdagsmannen liksom ett heller för dessen att verkligen kunna mer ingående studera även de allra viktigaste förslagen?

Man tycker, att riksdagsmännen själva skulle känna det besvärande med denna brist på rationella arbetsmetoder som nu råder och man tycker, att de inte skulle gå så till tals, innan de här nådde tillfredsställande positiva resultat. Men det försefaller som om förstakammarproblemet skulle intressera mycket mera, fastän man här icke alls på samma sätt kan tala om brister, som nödvändigtvis snabba reformer.

Det ena goda utesluter inte det andra. Även enhamnarriksdagen behöver en praktisk arbetsordning. Man kan rent av tänka sig att kravet på rationellare former här skulle verka sambund med omvärdering vid första kammarens avskaffande.

Socialdemokraterna har överlast om hur folkpartiets förtsatta frammarsch bland väljarna skall kunna hindras — speciellt har man berättat sig på att stäcka arbetarnas växande intresse för liberala strävanden. Den pågående kampanjen mot folkpartiet med cirkulärartiklar och andra liknande inlägg i landsbygdspressen är ett omedelbart uttryck för denna agitationsplan. Även statsministerns uppträdande i Västerås, hans grova karikering av den liberala ekonomiska och sociala politiken har till sammanhanget. Falkenius-Kurren Expressen (fp) diskuterar ämnet därifrån:

Det viktiga och nya är inte så mycket de höjda ekonomiska biträgen, hur välkomna de än är. Det är den föreslagna "höjden till självhjälp". Man har enats om att det först och främst gäller att placera den ensamstående kvinnan i förvärvsarbete. Lyckas inte detta direkt, planerar man en särskild kursverksamhet som ger henne yrkesutbildning, omskolning eller en repetition i annes tidigare yrke.

Först och främst måste arbetsgivarna övertygas om vilken stor och duglig arbetskraftreserv de har just i de ensamstående kvinnorna. Så måste utbildningsmöjligheterna för små att bli mer generösa med sina återande åldersgränser, så att också en övervärig kan komma in på deras kurser. Och slutligen måste kvinnorna själva uppmuntras . . . Aktenskapet är inte en gång för alla den garanterat livslångs orubblight trygga försörjningsinrättning som flickeborna sådan verklighetsflykt låter påskina.

40.000 kronor i anslag för juridisk forskning

Styrelsen för den av advokat Emil Heijne grundade stiftelsen för rättsvetenskaplig forskning har beslutat utdela följande anslag på 41.200 kr:

Det av Sveriges advokatsamfund, Juristföreningen i Stockholm och Svenska Juristsällskapet upprättade Juridiska biblioteket (2.000 kr. tillsvidare), Juridiska föreningen i Lund (1.000 kr.), Institutet för jämförande rättsvetenskap vid Uppsala universitet 4.000 kr., bar. band. Ulf Persson 2.000 kr., docenten Lennart Vahlén 2.700 kr., Justitierådet Nils Ragnar 2.500, Juridiska föreningen i Lund 2.000, Juridiska föreningen i Uppsala 2.000, professor Fritjof Lejman 2.000, Svenska kriminalistföreningen 2.000, advokat Frank Hallis Wallin 2.000 samt docenten Ole Westerberg 3.000 kr.

Över 123.000 söker bostad
Tvångsreglering avstyrks

Det finns 123.700 bostadssökande i Sveriges tätorter, enligt en undersökning som redovisas i betänkande av kommunala bostadskommittén och som på tisdagen överlämnades till justitieministern. Enligt kommittén föreslås vidare att det blir förtfart att begära "överlåtelseskydd" för lägenhet.

Majoriteten i kommitén har funnit att frivilligheten är att föredra framför att införda ledigt bostadsmärket. I betänkandet presenterar man dock både alternativen fulli utformade.

Det frivilliga alternativet bygger på ankten att det bör vara möjligt att påverka tillgängligheten på den som uppgifter lägenheter, Sveriges fastighetsägarförbund, Svenska byggnadsindustriförbundet, HSB, Svenska Riksbyggen och Sveriges allmännyttiga bostadsföretag har förklarat sig villiga att aktivt medverka genom att i annonser uppmana sina medlemmar att följa vissa riktlinjer.

Enligt den uppfattning som Fastighetsägarförbundet åtagit sig att verka för skall en lägenhet som blivit ledig genom att bostadsförmedlingen haft anvisningen anses bostad upptagen av den person som förmedlingen var en anvisning. Lägenheter på ett rum och kök, som inte är olämpliga som familjebostäder, skall upplåtas till hushåll om minst två personer (i första hand personer med barn, förlovade och makar) och lägenheter på två eller flera rum och kök till hushåll om minst tre personer (i första hand personer med barn).

Den frivilliga ordningen bör enligt kommittén genomföras i form av ett förslk. Remissen bör vara tillgänglig vid årsskiftet 1954—55.

Kommittén har även ett förslag om åtgärder mot olaga ersättningar på bostadsomrkasnaden. Det går ut på att hyresregeringslagen ändras så att straff skall kunna ådömas redan i och med att begäran framställts om otillåten ersättning vid upplåtelse eller överlåtelse av bostadslägenhet. F. n. ådrar sig upplåtare eller överlåtare straf först då han träffat avtal om eller tagit emot olaglig ersättning.

Tvångslagen berör ej byten

Lagutfinningsalternativet innefattar lag som kommitten haller bostadsanvisningslagen. Den är tidsbegränsad och bort endast lägenheter som nyproduceras eller eljest blir lediga efter det lagen börjat tillämpas. Kommittens förslag innebär att man om den skall gälla. Lägenhetsbytena förblir oreglerade. Regleringen avser lägenheter som innehåller kök och ett eller flera rum, vare sig de upplåtes omöblerade, möblerade, i första eller andra hand.

Behovsprövningen tillgodoser hushåll med barn samt bostadslösande som ingått eller ämnar ingå äktenskap. Som norm gäller att hushåll med minst två familjemedlemmar får innehla lägenhet på ett rum och kök eller två rum, med undantag för familjemedlemmar större lägenhet.

En viss del av de reglerade lägenheterna, i genomsnitt 25 proc. i varje hus, lämnas utanför regleringen, liksom denna s. k. fria sektor får lägenheterna upplåtas fritt. Bostadsförmedlingen är skyldig anvisa hushåll ur förteckningen sökande till varje lägenhet.

Först begagnad lägenhet får upplåtas utan bostadsförmedlingens medverkan. Fastighetsägaren får alltså själv välja han vill till hyresgäst, bara denne uppfyller behovsprövningsnormerna. Ingår lägenheten i större fastighet, som ägaren själv bor i, gäller inte förbudet vid valet.

Kommittén består av undersåtsdirektör Martin Wahlbäck, ordförande, redaktör Torsten Henriksson, Göteborg, riksdagsledamoten Ella Johansson, Norrköping, advokat Järsellius, överåtkommissionär Hans-Ove Ringdén, Stockholm, riksdagsman Manne Ståhl, Karlstad, och vice verkställande direktören i Stockholms fastighetsägareförening Hans Wiman. Kommittens sekreterare är revisionssekreterare Y. Lindén, Stockholm.

Att genomföra en ur behovssynpunkter så rättvis lägenhetsfördelning som möjligt är i nuvarande läge så angeläget att man i valet mellan två onda ting vill och länsgamt verkande reglering och å andra sidan kraftigare och mer snabbt verkande åtgärder måste ge företräde åt de senare, framhåller reservanten, hr Järtelius. Den omständigheten att endast ungefär hälften av ägarna till egentliga hyreshus är anslutna till Sveriges fastighetsägarförbund ingav enligt hans åsikt farhågor för att reklamemedatimmerna inte kommer att få den betydelse förbudet och kommitténs räknat med.

59.000 saknar egen bostad

Antalet bostadssökande i tätorterna uppgick 1 oktober i fjol till 123.700 enligt en undersökning som gjorts av bostadsnämnderna och redovisas i kommitténs betänkande.

Av de 123.700 var 59.000 utan egen bostad på orten, 39.000 hade bostad, 2.700 var bosatta på orten, men hade familjen på annat håll, och 12.000 var bosatta på annan ort. De 59.000 utan egen lägenhet var till omkring 2/4 familjeförsörjare eller sådana som sökte lägenhet för att kunna gifta sig. Av de 59.000 som hade egen bostad uppgav 25 procent att de sökte annan bostad på grund av att de bodde trångt.

Riksdagssammanträden

Onsdagen den 19 November 1952

Första Kammaren kl. 2 em.
Andra Kammaren kl. 2 em.
Statsutsk. 2:a avd. kl. 11 fm.
Statsutsk. 3:e avd. kl. 9.30 fm.
3:e Lagutsk. kl. 11 fm.
De delegerade 16 min. före plenas början i 2:a Lagutsk. lokal.

(Annons.)

Ni har glömt hur Er kostym såg ut som ny. Saltsjöbadstvätten gör den som ny igen. Ring om hämtning 19 02 80.

DAGENS NYHETER

TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1

Telefon 2 40 00
för abonnenter: 25 40 20
Tidningsnärens: Dagstjänsten
Postgiro: 1616 (för annonser)
Bankgiro: 2437 (för prenumeration)

Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Publisk huvudredaktör: Leif Ekblad
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Rudmen

Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Ax:son Rosenberg

PRENUMERATIONSPRISER

A = Stockholmsupplagan	Stor-Stockholm	Övriga tätningsområde	landet
Månad	kr. 6:—	kr. 5:75	
Kvartal	„ 17:50	„ 16:75	
Halvår	„ 34:50	„ 33:—	

ANNONSPRISLISTA
daterad 1 juli 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Lokala beslut om stängning tredjedag jul.

Arbetsgivarorganisationerna på handelns område har som svar på en av Svenska handelsarbetareförbundet tidigare gjord framställning förklarat sig inte ha något att erinra mot att lokala överenskommelser träffas om stängning av butikerna tredagen den 27 december, dvs. tredjedag jul.

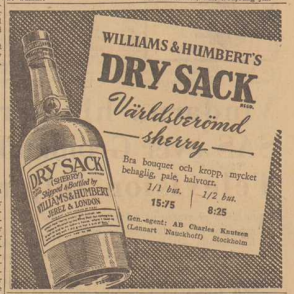

Trafikstopp på Saltsjöbanan.

Ett trafikstopp uppstod vid 10-tiden på tisdagen mellan Duvnäs och Saltsjöbaden på Saltsjöbanan. Det var en materialrading som både gått sönder, och det tog drygt en timme innan tågen åter kunde börja gå. Passagerarna utväxlades med hjälp av bussar.

TILLKÄNNAGIVANDE
rörande det nybildade
SVENSK-TYSKA SÄLLSKAPET

Sveriges förbindelser med Tyskland ha under efterkrigsåren och särskilt efter tillkomsten av Förbundsrepubliken Tyskland inträtt i ett nytt skede. På det ekonomiska området ha de första årens humanitära svenska hjälpaktioner snöbollats av normala relationer och ett snabbt växande varuutbyte. Den nationalsocialistiska regimens åtgärder före och under kriget ha emellertid haft som allvarlig konsekvens att tyskt kulturliv efterlämnat känslor, vilka kunna övervinnas endast genom personliga och positiva intryck av det kulturella återuppbyggnadsarbetet i det nya Tyskland. Många svenskar följa redan med intresse och respekt de för Europas framtid betydelsefulla strävandena, som yttra sig däri att en ekonomiska utvecklingen parallellt med sig gillande i Tyskland på vetenskapens och kulturens olika områden. Det ligger förenat i båda länderna liknande intresse att vi ovanför mera allmänt hålla kontakt med denna utveckling och glad på oss anknimmer för att återupplva det kulturella utbytet mellan Sverige och Tyskland, vilket under äldre tider varit rikt och fruktbrande icke minst för vårt land.

Mot denna bakgrund har nu i Stockholm bildats Svensk-tyska sällskapet, som är avsett att bli ett organ för underhållande och befordrande av svensk-tyskt kulturutbyte i vidaste bemärkelse. Sällskapet vill samla svenskar ur alla samhällsgrupper, som hälsa det nya Tyskland välkommet att i kretsen av de fria demokratiska nationerna dryfta vår tids gemensamma samhälls- och kulturproblem.

Undertecknade vilja härmed tillkännagiva sin anslutning till Svensk-tyska sällskapets syfte.

Stockholm den 18 november 1952

Nils Ahnlund Professor	*Ingvar Andersson* Riksarkivarie	*Georg Andrén* Landshövding
Joel Berglund Chef för Kungl. teatern		*Hilding Berqstrand* Rektor för Karolinska institutet
Gunnar Brandell Docent	*Manfred Björkquist* Biskop	*Ragnar Casparsson* Landshövding
Harald Cramér Rektor för Stockholms högskola		*Gösta Elfving* Chefredaktör
Axel Enström Ordf. i Svenska arbetsgivareföreningen		*Elsa Eweröf* Ordf. i Fredrika-Bremer-förbundet
Karl Ragnar Gierow Chef för Kungl. Dramatiska teatern	*Axel Gjöres* Generaldirektör	*Nils Gouda* Ombudsman i Landsorganisationen
Gilla Hammar f. d. Rektor för Birkagårdens folkhögskola		*Rolf von Heidenstam* Ordf. i Sveriges allmänna exportförening
Kerstin Hesselgren f. d. yrkesinspektris		*Inar Högbom* Rektor för Handelshögskolan i Stockholm
Carl A. Jacobsson Ordf. i Sveriges industriförbund	*Wilhelm Josephson* Ordf. i Sveriges grossistförbund	*Gösta Lindberg* Ordf. i Sveriges lantbruksförbund
Erik Hj. Linder Vd. de	*Harald Nordenson* Ord. i Stockholms handelskammare	*Nils Gustav Rosén* Generaldirektör
Nils K. Ståhle Ordf. i Svenska turistrafikförbundet	*Gustaf Söderlund* Ordf. i Svenska banikföreningen	*A. Thomson* Kansler för rikets universitet
Herbert Tingsten Chefredaktör		*Anders Ostering* Svenska akademiens ständige sekreterare

*

Svensk-tyska sällskapets första sammankomst äger rum tisdagen den 25 november med *presidenten för västtyska förbundsdagen, dr Hermann Ehlers*, som föredragshållare och hedersgäst. Föredraget, som har titeln *"Die Deutsche Im neuen Deutschland"*, hålles i Stockholms handelshögskolas aula och börjar kl. 19.30. Härefter följer supé på Grand Hôtel kl. 21.30.

Sällskapet inbjuder svenska medhorgare, som behlärta sällskapets syften, att ansöka om medlemskap. Sådan ansökan likaom anmälan till sammankomsten den 25 november sker till

SVENSK-TYSKA SÄLLSKAPETS SEKRETARIAT,
Vattugatan 20, Stockholm. Tel. 11 82 53.
Expeditionstid kl. 10—12 och 14—16.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.